

ECOUL HANGULUI

ANUL V, NR. 17

Director: LILIANA PINTEA

NU UITA NICIODATĂ

Nu uita niciodată!

*Faptul că trăiești, nu a fost ideea ta
Și că respiri, nu a fost hotărârea ta.
Faptul că trăiești a fost ideea Altcuiva
Și că respiri – darul Lui pentru tine.*

Nu uita niciodată!

*Nimeni nu gândește, nu simte,
Nu se manifestă ca tine.*

Nimeni nu zâmbește așa cum tocmai o faci tu.

Nu uita niciodată!

*Nimeni nu vede cerul cum îl vezi tu
Și nimeni nu știe tot ce știi tu.*

Nu uita niciodată!

*Fața ta nu o mai are nimeni pe acest pământ
Și ochii aceștia îi ai doar tu.*

Nu uita niciodată!

*Ești bogat și bogăția ta nu sunt banii tăi,
Ci Viața ta!*

Nimeni nu trăiește ca tine.

*Tu ești dorit. Nu ești un rod al întâmplării,
O toană a naturii,*

*Fie că-ți cânti viața în diezi sau bemoli,
Ești un gând al lui Dumnezeu*

Și încă unul genial.

TU ești TU!!

Jurgen Werth

ECOUL HANGULUI

*Revistă culturală și de istorie,
2014
Anul V, numărul 17*

BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU

HANGU – NEAMȚ

**Fondator și Director revistă:
LILIANA PÎNTEA**

Mediatizare:

Prof. Vasile Marcoci

Foto: sursa Internet

**I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878**

Telefoane de contact:
Liliana Pîntea – 0722936339
Gavril Lupu – 0233/257524

**Toate materialele publicate în această
revistă sunt protejate potrivit Legii nr.
8/1996, actualizată, privind dreptul de
autor și drepturile conexe.**

**Potrivit art. 206 Cod Penal,
responsabilitatea pentru conținutul
articolelor publicate aparține autorilor.**

Mai aproape de Cer

Mai aproape de Cer

Mai aproape de Cer

Aripi spre lumină

”În fața neputinței umane și a morții, iertarea și îndurarea lui Dumnezeu sunt de cel mai mare preț.”

”Edificiul mântuirii noastre veșnice se construiește timp îndelungat; el are o temelie deosebit de durabilă și drept constructor, un artist de o nesfârșită iscusință, atotputernic și atotbun: Însuși Hristos Iisus, Domnul cel Veșnic este constructorul ei, Dumnezeu Tatăl și Duhul Sfânt.

Toată lucrarea lui Dumnezeu în cer și pe pământ, este o dovadă a nesfârșitei iubiri a lui Dumnezeu față de creaturile Sale raționale, a nenumăratelor forme pe care le îmbracă această iubire, a nesfârșitei Sale puteri, înțelepciuni, frumuseți, dulceți, simplități și neschimbabilității Lui, a fericirii și atotdărniceii Sale. De ce oare noi nu ne înălțăm de la creatură spre Creator, spre iubirea Sa,, ci rămânem la creaturile cele trecătoare, alipindu-ne cu mintea și cu inima de ele și nu de Creator.”

(Sfântul Ioan de Kronstadt)

”Cât de strălucitor este soarele! Cât de frumos este cerul înstelat! Cât de întins este oceanul învolburat! Cât de măreți sunt munții uriași! Cât de înfricoșători sunt norii purtători de tunete și vulcanii aruncători de lavă! Cât de minunate sunt pajiștile acoperite cu flori, cu miile lor de izvoare și cu turmele lor albe! Dar toate acestea sunt lucrarea mâinilor lui Dumnezeu; acestea sunt lucrurile cele trecătoare, făcute de către Ziditorul Cel fără de moarte. Zidirea sa fiind atât de minunată, atunci cum trebuie să fie Ziditorul.

Hristos este minunea istoriei pe acest pământ, nu numai pentru minunile pe care le-a lucrat și pentru Învierea Sa, dar și pentru puterea atotcuprinzătoare a Duhului Său și pentru cunoașterea Sa. Fiind pe pământ, El se afla în același timp în Cer. Uităndu-Se la oameni, El vedea în același timp pe Satan, cum a căzut din cer. Întâlnind oamenii, El le vedea trecutul și viitorul. El citea gândurile oamenilor ca într-o carte deschisă. Pe când Se afla în mijlocul oamenilor care-L slăveau și-L lăudau, El le vorbea ucenicilor Săi despre patima Sa; în miezul Patimii Sale, El vorbea despre biruința și despre slava Sa, ce aveau să vină. Văzând templul de mamură din Ierusalim, El a văzut ruina sa. El vorbește cu Moise și cu Ilie, la fel ca și cei din vremea Lui, care erau în viață. Timpul și locul nu puteau ascunde nimic vederii Lui duhovnicești. El vedea tot ce se întâmplase și tot ceea ce urma să se întâmple, ca și cum totul s-ar fi petrecut înaintea ochilor Săi. Spațiul nu avea pentru El nici un fel de măsură. El vedea tot ceea ce se întâmpla oriunde în lume, ca și cum ar fi avut loc înaintea ochilor Săi trupești. Tot ceea ce se întâmpla într-un locaș închis, era ca și cum ar fi fost într-un câmp deschis. Și încă, tot ceea ce se întâmpla în locurile cele mai ascunse - în inimile oamenilor - era dezvăluit și deschis priveliștii Sale.”

(Sfântul Ierarh Nicolae Velimirovici)

CANTACUZINII DIN MOLDOVA ȘI CUMAU AJUNS EI STĂPÂNII HANGULUI

Pe valea Bistriței, s-a format o mare proprietate boierească cunoscută sub numele de Domeniul sau Moșia Hangului, cuprinzând terenuri, de la Cetatea Neamțului până la hotarul cu Transilvania și de la Fârțiți, în Hangu, întinzându-se în sus pe Bistrița până la valea Largu(pe partea stângă), și până pe culmile Muntelui Grintieșul și la pârâul Stejaru, în comuna Farcașa, pe malul drept al Bistriței.

Această proprietate va intra în stăpânirea unei mari și influente familii boierești din Moldova - familia Cantacuzino.

În rîndurile ce urmează vom arăta, pe scurt, cine sunt acești cantacuzini, care este originea acestei familii și care sunt cantacuzinii ce au moștenit Domeniul Hangu

Familia cantacuzinilor este de origine greacă și, își are începuturile, ca familie bogată și influentă, încă din secolul XI, în Imperiul Bizantin. Influența ei a ajuns așa de mare încât, în secolul XIV, un reprezentant al cantacuzinilor, Ioan, ajunge împărat sub numele de Ioan al VI-lea Cantacuzino între anii 1347-1355. Tronul imperial este moștenit și de fiul său Matei. După ce capitala Imperiului Bizantin – Constantinopol - este cucerită de turci (1453), familia Cantacuzino își menține averile continuând să ocupe funcții importante și în Imperiul Otoman. Astfel

unul din cantacuzini, numit Mihai Șeitanoglu, câștigă încrederea și aprecierea oficialităților otomane, fiind promovat în funcția de guvernator al ocnelor de sare, prim negustor și prim blănar al Sultanului.

Fiul acestuia, Andronic este primul Cantacuzin ce ajunge în spațiul românesc, fiind mare vistiernic și mare ban în Țara Românească, doi dintre fiii acestuia, Toma și lordache se stabilesc în Moldova. Un nepot de-al lui Toma va ajunge domnitor sub numele de Mihai Racoviță. Lordache este unul din fiii lui Andronic Cantacuzino, la rândul său, fiul lui Mihai Cantacuzino. Lordache Cantacuzino reusește să se însoare cu una dintre cele 2 fete ale marelui boier Costea Bucioc; Costea Bucioc, la rândul lui, era ginerele lui Pătrașcu, mare vornic, ajungând astfel stăpân peste cele două sate, Băltățeștii și Mânjeștii, pe care Pătrașcu le primise de la domnitorul Constandin Movilă (1608-1609). Lordache Cantacuzino, ca ginere al lui Costea Bucioc, va ajunge stăpânul Moșiei Hangului, moșie ce o va transmite fiului său Toderășcu Cantacuzino. Totodată el ocupa și dregătoria de mare vistiernic în Sfatul Domnesc al Moldovei.

Toderășcu a avut ca fiu pe Ioniță, acesta pe lordache, acesta pe Ioan iar acesta din urmă pe Matei, care pe la 1750 și care se va căsători cu domnița Ralu Callimachi.

Legende

Legende

Legende

Legende

Matei Cantacuzino va fi nevoit sa se refugieze in Rusia ca urmare a colaborării acestuia cu autoritățile țariste în timpul războiului ruso-turc încheiat prin pacea de la Iași din 1792. El este primul dintre cantacuzini care ajunge în Rusia. Matei Cantacuzino îndeplinea funcția de mare vistiernic și

împreună cu Sandu Sturza, un alt mare boier moldovean, fiind în foarte bune relații cu rușii, au acționat ca tratatul de pace să fie favorabil drepturilor românilor fapt care a atras furia turcilor. Urmărit de turci, Matei și familia sa au primit adăpost în Rusia și moșii pe malurile Bugului și funcția de consilier de stat. Aici, în Rusia, primește titlul de cneaz. A avut șase copii, respectiv, Dimitrie, Ioan, Constatin, Gheorghe și Alexandru. Dintre aceștia Gheorghe și Alexandru participă la lupta Eteriei pentru libertatea grecilor, însoțindu-l pe Alexandru Ipsilanti în acțiunea acestuia pe teritoriile Moldovei și Țării Românești, în anul 1821. Alexandru este trimis de Ipsilanti la Liebach pentru a cere ajutor Țarului, iar colonelul Gheorghe Cantacuzino îl însoțește pe Ipsilanti la București, în fruntea unei armate de

3000 de oameni. Se retrage în Moldova, iar de aici în Grecia unde fratele său Alexandru își întemeiează o familie .

Gheorghe Cantacuzino, va primi permisiunea să se întoarcă în Rusia abia în 1828 . În 1833, cu acordul Rusiei, pleacă în Grecia. Se întoarce în Moldova, prin 1836, unde avea moșii între care și cea a Hangului.

Cu soția sa Elena Gorceacov a avut șapte copii: Grigore, Gheorghe, Leon, Aspazia, Nicolae, Mihai și Olga..În Moldova era cunoscut pentru viața sa scandaloaasă. Pentru a-și plăti datoriile a trebuit să-și vândă unele proprietăți (Larga și casa de la Iași).

În 1845 se stinge din viață; averea lui a rămas pe seama fiilor Grigore, Leon și Gheorghe, primii doi la Bălțătești, ultimul la Hangu care restaurează reședința de aici, dându-i aspectul unei curți fortificate cunoscută sub numele de Castelul Cneajilor.

În 1848, în timpul evenimentelor revoluționare de la Iași, frații Grigore și Leon sunt arestați, Gheorghe se refugiază în Transilvania.

Domnitorul Moldovei, Grigore Ghica, scoate la licitație moșiile fraților care, după o rezistență de câteva zile în fața trimișilor domniei, sunt arestați și duși la Iași. Eliberați în cele din urmă, aceștia se vor stabili unul în Hotin, altul în Podolia și celălalt în Moldova de peste Prut.

Prin faptul că Hangu a fost în proprietatea boierilor Cantacuzini, Hangu și hanganii , vor cunoaște și vor participa la evenimente importante din istoria Moldovei, în epoca medievală și-n epoca modernă.

Profesor, Gheorghe Drugă

Interviuri

Interviuri

Interviuri

Interviuri

Interviu cu marele grafician și pictor Mihai Cătrună

Graficianul Mihai Cătrună - un artist de o sensibilitate specială - a surprins în detaliu, esența poeziei eminesciene. Desenele sale sunt pline de lumină, de gânduri, de lirism și de reverberații profunde, sunt dezlănțuirea de pasiune, ce-nobilează, colorând incredibil și sublim, poezia. Nu poți să reduci valoarea lor artistică la ceva anume, idee, senzație, sentiment, cuvinte nerostite ele, ca și creația marelui poet, dețin acea vrajă, acea forță care transformă ideea, senzația, sentimentul, cuvintele nerostite, explozia adâncă din inimă, în ecouri incandescente. Sunt aripile artistului deschise larg către poezia eminesciană, către acele valențe unice, fascinante, aproape ireale, intangibile oamenilor de rând.

Învățăm din desenele artistului că în țărâna acestui

pământ, Eminescu nu se conjugă doar la trecut sau la prezent, el reprezintă eternitatea, nemurirea, surâsul geniului dăltuit în memoria pietrei.

- E o onoare și un privilegiu pentru noi, de a vă "avea" în paginile unei reviste atât de modeste. Domnule Mihai Cătrună, când ați avut revelația că sunteți un talent de o asemenea amploare? S-a transmis genetic sau este doar imboldul, rezonanța, acea chemare a sufletului către frumos, pe care numai artiștii le pot exprima atât de inconfundabil?

- Nu știu să fi fost o revelație sau o zi anume când am realizat că mă pasionează arta în general, indiferent de talentul meu sau dacă eu aș fi făcut ceva în vreo formă artistică sau alta. Sigur, am desenat de mic copil, dintotdeauna și am fost mereu pasionat de benzile desenate ale marilor creatori de profil ai lumii. Nu de eroii desenați, ci desenele ce arătau talentul acelor creatori ieșiți din comun prin măiestrie, volum de desene și imaginație debordantă. Deci, înconjurat de desene, nu puteam decât să îmi dezvolt o pasiune pro artă și ambiția de a fi și eu cât de cât bun. Nu știu cât am reușit, dar măcar am vrut.

- Ați pictat, ați desenat, ce ați făcut mai întâi?

- Am desenat, sigur așa am început. A urmat pictura, pirotgravura, grafica și pictura în ulei, care mă reprezintă acum. Evident că, și găsirea culorilor, cartoanelor, finelinerelor, etc...au jucat un rol în mica mea creație artistică, să nu-i spunem artă. Nu sunt un artist, ci doar un pasionat.

- Sunteți pictor, grafician, ilustrator. Aș vrea să mă opresc însă la grafica dumneavoastră și în special la cea legată de Eminescu, pentru că e an aniversar. Pe 15 iunie comemorăm 125 de ani de la trecerea în neființă a Luceafărului poeziei românești. Care a fost primul desen inspirat de marele nostru poet?

- Greu de spus care. Și în copilărie l-am desenat pe marele poet, așa cum îl perceam atunci, dar grafica inspirată de poezia lui genială din ultimii ani am fost motivat să o fac așa mai în forță. Contează momentul unic din viața fiecărui om și modul în care îl receptăm.

Pentru mine acest moment a fost întâlnirea, într-o expoziție unde aveam grafică, cu domnul Mihai Costin, cel mai pasionat cunoscător eminescian pe care îl știu eu. Un om altruist, care a știut să vadă arta mea, să o arate celorlalți și cu care am fost onorat să colaborez la ultimele 5 saloane

Interviuri

Interviuri

Interviuri

Interviuri

Eminescu ținute la Sala Brâncuși, în clădirea Parlamentului. Colaborăm și acum și sunt la fel de onorat. Împreună am realizat medalioane, cărți poștale, calendare, afișe, cărți, dedicate marelui nostru poet și cred că doar în acea sală deosebită, marele Eminescu a fost cu adevărat pus în valoare de toți cei ce îl iubesc și îl iubesc poezia. Am avut deci, în ultimii ani o mare parte din creația mea dedicată operei lui Eminescu și vreau să cred că am reușit să-l dăluiesc în memoria timpului. O parte din

creația mea a ajuns și în alte locuri din țară și din afara ei, la alte manifestări Eminescu, sau alte expoziții de profil, cum ar fi Biblioteca din Hangu. Am fost onorat și mândru că cei de aici au descoperit desenele mele. Am fost și uimit desigur.... Eu nu fac însă doar Eminescu, desenez multe alte teme, de la portrete la arta suprealistă, de aceea tema Eminescu mi-a fost apropiată. Prin opera lui cosmogonică era aproape de sufletul meu. Eu îl arăt lumii așa cum îl văd ca desenator, fără pretenții de cunoscător eminescian.

- Care este poezia cea mai dragă sufletului dumneavoastră? De ce?

- Sigur că "Luceafărul". Am cele mai multe lucrări făcute după versurile acestei poezii unice în lume.

Am făcut grafică după 50-60 de poezii și evident și portrete cu marele poet național, dar le-am realizat în stilul meu, nu gen copie xerox.

- Povestiți-ne cum și cât de repede prind contur aceste desene minunate, realizate doar din linii de întineric și lumină.

- Depinde de temă și dimensiunea ei. De regulă, lucrez destul de repede, doar când simt că pot. Odată imaginată și cristalizată ideea, știu clar ce am de făcut apoi. În viață mi-am fixat țeluri, am căutat apoi căile să le ating. Știam că voi desena. Acum aici sunt. Sunt ilustrator de carte, fac advertising, într-o firmă de prestigiu din țară, pictez, fac grafică, desen în creion, fac deci, ceea ce am simțit dintotdeauna că trebuie să fac și să fiu. Artă înseamnă curaj. Te expui prin ea judecății tuturor. Firesc, nu trebuie să plăci la toți pentru că nu ar fi nici normal să fie așa, dar trebuie să fii tu, să ai propriul tău stil. Prin artă am cunoscut oameni deosebiți, prieteni adevărați, pasionați, altruști...

- Știu că cel mai greu în pictură și grafică e să realizezi portrete. Se pare că pentru dumneavoastră e foarte simplu (la prima vedere). Eminescu e același, dar în desenele dumneavoastră e mereu altfel. Cum reușiți această performanță?

- **Orice e greu dacă nu faci din suflet, din pasiune.** Diferența o face, cred, măiestria, stilul. Îmi place să cred că o parte din portrete le și reușesc, evident, cele eminesciene cu atât mai mult.

Acum, cei ce le văd sunt cei care pot avea păreri mai pertinente. Eu, ca desenator, îmi pot imagina un poet Eminescu mai copilăros, mai trist, mai îndrăgostit.etc.altfel decât este în imaginile clasice, fără să vreau să ofensez cu ceva pe privitori sau să ating în rău imaginea poetului nostru de geniu.

- Există anumite momente în care desenați, aveți nevoie de o anumită atmosferă? Ascultați muzică?

- Sigur, doar așa pot să realizez ceva frumos sau să încerc să fac ceva special. Fiecare pasionat de artă, indiferent de artă, intră în lumea lui când vrea să

Interviuri

Interviuri

Interviuri

Interviuri

creeze ceva. Artist ești când crezi și nu după. Doar acele clipe de creație, unice de fiecare dată, sunt cele pentru care un artist trăiește...

- Vizualizați imaginea pe care o conturați ulterior sau așezați fineliner-ul pe hârtie și de acolo începe poezia liniilor, infinitul.

- Da. Am în minte imaginea spre care merg în creația mea. Știu cum trebuie să fie la final tema imaginată. Si cred că reușesc să fac ceea ce mi-am propus de fiecare dată.

- Știu, dintr-un interviu dat de dumneavoastră pe un post de televiziune, că atunci când desenezi în tuș, nu mai poți reveni să corectezi, dacă ai trasat o linie aiurea. S-a întâmplat să renunțați la vreun desen din cauza asta?

- Lucrez în tuș și trebuie o mare atenție la fiecare linie. Dacă se suprapun devin groase, inestetice. Deci, tema este importantă, dar greu este faptul că în tuș fiecare linie are însemnătate pentru că doar odată trebuie să o faci. Nu am greșit pentru că de regula sunt atent, nu lucrez mult, ci doar când simt că pot. În grafica mea liniile sunt finuțe, clare.

- Cât timp v-a luat să desenați, spre exemplu, "Dintre sute de catarge", lucrare care mie îmi place enorm?

- Nu mult. Nici nu ar fi normal să dureze mult o

grafică, dacă știi ce și cum să faci. Destul de repede să zicem, nu cuantific în timp, câteva ore sigur la o temă. Depinde de temă și de mărimea aleasă. Realizez și grafice mari. Atenția este importantă cu cât formatul este mai mare. Apoi, perspectiva diferă. A treia dimensiune trebuie să fie vizibilă de la distanță. Sunt un desenator destul de rapid, cred...

- În pictura dumneavoastră, se înlănțuie, ca într-o incantație magică, toate nuanțele de albastru. De ce ați ales această culoare?

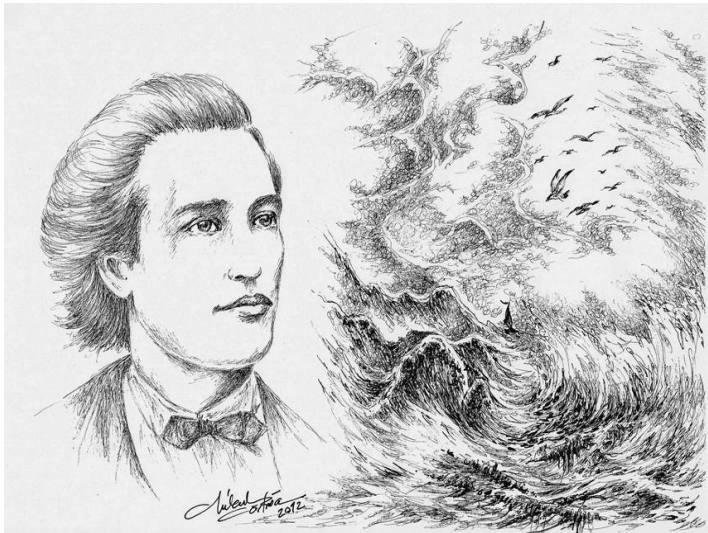
- Albastru înseamnă spațiu, infinit, libertate deci cosmosul, marea...De când mă știu am pictat așa. Albastrul se pliază perfect temelor suprarealiste. Mă simt minunat când un tablou cu aceasta culoare iese din mâna mea. Mă reprezintă.

- Dacă nu există marea și infinitul din ea, există spațiul. Picturile nu încep de undeva anume și nu se încheie undeva anume. De fapt cred că fiecare pictură în parte ascunde fărâme din dorul dumneavoastră de infinit, de absolut, de sublim.

- Da. Stilul meu este așa. Așa este și în grafică, doar că nu este albastru, desigur. Temele mele nu au un spațiu și un contur precis, ele se pierd și pot continua într-o înlănțuire de tablouri. În ele mă regăsesc, mă transpun acolo când pictez, dacă îmi place ce fac, simt când pictez...

- Ați avut foarte multe expoziții. S-a întâmplat ca vizitatorii să-și dorească să vă cunoască? Sau, de ce nu, să plece cu unul dintre picturile sau desenele dumneavoastră acasă?

- În orice expoziție, desigur. E importantă

Interviuri

Interviuri

Interviuri

Interviuri

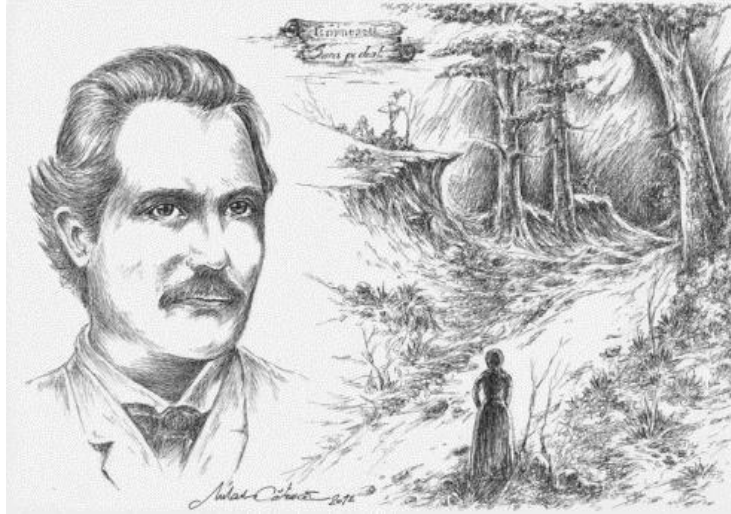
creația mea, eu contez mai puțin...Temele mele însă fac în final ca anumiți oameni să-și dorească să mă cunoască, dar lucrările mele mă prezintă însă așa cum sunt, așa vreau să cred...

- Atunci când nu desenează, nu concepe coperte și nu pictează, ce face graficianul Mihai Cătrună?

- Ca oricare dintre noi, văd filme, sunt pasionat de cinema dintotdeauna, filme de artă, documentare, filme de acțiune, citesc, citesc în limba franceză, am colecții întregi de cărți, ies în parc, în mall, stau la PC, fac grafică comercială. Cel mai mult stau cu familia mea și mă regăsesc prin ea.

- Aveți o familie frumoasă și, de curând, soția dumneavoastră v-a făcut cel mai prețios cadou – un băiețel. V-ați dori să vă moștenească talentul?

- Nu prea am făcut public așa ceva. Am o viață discretă. Destul mă expun, fără să vreau și indirect, prin ceea ce fac, dar da, este așa cum ați spus și sigur că aș vrea să îmi moștenească talentul, dar nu talentul e totul. **Trebuie să și vrei să faci ceva.** Eu am vrut. Am avut tenacitatea necesară să fac dovada creativității și

pasiunii mele.

- Dacă vi s-ar promite îndeplinirea imediată a trei dorințe, care ar fi acelea?

- Să am ani mulți de sănătate, cât să mai realizez mult din ceea ce mi-am propus. Să- I văd pe cel mic crescând. Să am mereu pe cei dragi alături și, desigur, vreau ca cei dragi să ducă o viață mai bună decât am avut eu, să reușească mai mult decât mine...

- Aveți nostalgii când vă gândiți la Alexandria și la copilărie?

- Sigur. Acolo mă regăsesc elev și student, acolo încă sunt mulți din colegii și prietenii mei din copilărie, acolo am și expus evident, de câteva ori. Pentru mine este orașul de suflet, acolo sunt și părinții mei. Doar acolo mă întorc în timp.

- Un regret?

- Nu am regrete, generic spus, doar că anumite realizări au venit târziu. Așa fost să fie și deci, le accept ca atare.

- Care este cartea care a lăsat loc de meditații profunde?

- "Programul Terra" a lui Tony Victor Moldovan. O carte unică. Grea. de citit și greu de găsit și acum...

M-a captivat. Uimit. Este greu de comparat cu oricare altă carte.

-Cum vă vedeți peste cinci ani?

-Mai în vârstă cu 5 ani.

-Care este țara pe care v-ar plăcea să o vizitați?

-În special îmi place Italia..mai precis Roma, dar îmi place și Franța.

-Un gând spre final.

-Mulțumesc tuturor. Un gând frumos cititorilor dumneavoastră minunați și, în special, pentru cei ce fac revista.

-Eu va multumesc pentru timpul acordat și pentru altruismul și generozitatea manifestate față de Biblioteca Hangu.

Bibliotecar, Liliana Pîntea

LA GRANIȚĂ CU IMPERIUL

Palanca este situată pe Valea Trotușului, râul care, pe lângă faptul că a creat o vale frumoasă a tăiat munții dinspre vest spre est legând Moldova și Transilvania. Acest fapt este important pentru că un drum accesibil înseamnă comerț. Un lucru bun pentru că aduce prosperitate. Totuși, de-a lungul istoriei a mai însemnat și un loc pe unde pătrundeau popoarele migratoare și unde s-au dus lupte în mai toate războaiele pentru că fiecare armată voia să controleze trecerile prin munți. Așadar Palanca a fost marcată de situarea ei pe drumul între munți și pe granița cu regatul Transilvaniei integrat mai

târziu în imperiul Austro-Ungar. Prima atestare documentară a Palancăi este în 1684, dar aflăm că în 1626 s-a construit un punct de observare care servea drept vamă de către Bethlen Gabor, principele Ardealului. Paza era asigurată de țărani. În 1693 pe aici a trecut o invazie tătară care a pustiit toată zona Ciucului. În 1712 apar date că în granița, în partea transilvană funcționa o carantină. De ce o carantină? Pentru aceasta voi face o mică paranteză pentru a ne întoarce în Europa începutului de secol XIV, în 1350, când într-un port sicilian s-a întors din Orient un vas al cărui echipaj fusese decimat de o boală necunoscută pe atunci.

Cei rămași aveau peste tot niște umfături îngrozitoare și au murit în chinuri, dar nu înainte de a aduce boala celor de acasă. Această boală era ciuma care s-a răspândit atunci cu o viteză amețitoare prin toată Europa omorând se pare în jur de o treime din populație. Moartea Neagră, cum a fost denumită, a măturat lumea multe secole îngrozind de fiecare dată pe unde trecea și luând la întâmplare, fără să facă discriminări, și săracii, și capetele încoronate. Ciuma există și acum, ultima mare epidemie a avut loc în 1994, în India, și a omorât în jur de 900.000 de oameni

Odată cu integrarea Transilvaniei în imperiul Habsburgic s-au înființat carantine împotriva ciumei în toate punctele de graniță. Se considera că ciuma vine din Răsărit. La început cei care voiau să intre în imperiu trebuiau să stea în carantină 90 zile, apoi perioada a fost schimbată la 40 de zile. Carantina în formă modernă adică structurată și organizată a început pe vremea Mariei Tereza 1745. Atunci au fost refăcute sau construite clădiri specifice carantinei grajduri pentru animale, clădiri de dezinfecție pentru mărfuri, clădiri pentru locuit și au fost aduși atât constructori cât și militari pentru pază. În jurul acestei activități au început să apară din ce în ce mai mulți oameni care să dorescă să se așeze în aceste locuri, în ambele părți ale graniței. Era nevoie de hanuri unde oamenii să poată rămâne până își terminau treburile, se făcea comerț cu animale, sare, gaz, cereale ceea ce aducea venituri bune locuitorilor din zonă.

Au trecut prin Palanca și invazii de tot soiul, și războaie care au pustiit locurile și au determinat oamenii să se retragă în munți. O parte și-au înființat gospodăriile pe acolo așa că azi populația Palancăi este răspândită prin toate văile afluenților Trotușului. Acum granița nu mai există și se pare că tot ce-a rămas este târgul duminical din Palanca, cel mai mare târg din zonă care până nu de mult

era târg de animale și mărfuri, dar care a rămas doar de mărfuri tot din cauza unei ființe mici, de data asta un virus, gripa porcina.

DEZNĂDEJDE ȘI PROGRES

Astăzi Hangu este o comună de mărime medie situată pe malul lacului Biczaz. O comună de oameni gospodari care se chinuie să facă față schimbărilor care par să intre într-un ritm amețitor în ultimii zeci de ani. Localitatea este atestată de pe vremea lui Ștefan cel Mare. Dezvoltarea cea mai puternică a cunoscut-o în perioada interbelică. Avea spital, judecătorie, fabrică de cherestea.

După cel de-al doilea război mondial, în anii '50 Hangu încă era o localitate înfloritoare situată pe malul Bistriței. Oamenii plutăreau, creșteau animale, aveau livezi, tăiau cherestea și se gândeau probabil că vor trece și ei cumva de comunismul ăsta nou apărut așa cum au trecut ei prin multe. Comunismul însă a hotărât că zona trebuie modernizată. Care era cea mai progresistă descoperire? Curentul electric, locuitul la bloc și lucrul în fabrică. S-a realizat un plan măreț care presupunea bararea râului Bistrița pentru construirea unei hidrocentrale și construirea unui nou oraș pe locul unui „sat amărât de pe domeniile coroanei de tristă amintire” cum spune un documentar realizat în timpul construcției. Documentarul arată pe alocuri și oamenii care urmau să-și vadă locurile în care trăiau înghițite de progres aplaudând și bucurându-se, dar când stai de vorbă cu vreun bătrân localnic înțelegi că era doar regie, oamenii erau speriați, hărțuiți pentru a-și părăsi gospodăriile. La început oamenilor li s-au promis despăgubiri, iar primii care au plecat chiar au primit posibilitatea de a-și începe o viață similară în alt loc. Cei care nu s-au hotărât de la început au primit mai puțin, cât să-și încropească cât de cât o gospodărie. Cei care nu au crezut că pot fi mutați, că nu este omenește posibil să sefacă așa ceva au plecat până la urmă în grabă, adunând din casele lor doar ce se putea duce, în zonele mai înalte ale munților înconjurători. Mulți din acești oameni care încă trăiesc privesc cu groază la lacul care pentru ei a însemnat multă durere. Este interesant că în vechea vatră a comunei, la momentul respectiv s-a construit o biserică. A fost terminată cu un an înainte de inundarea văii, ocazie cu care a fost dinamitată. Biserica a fost totuși atât de bine construită încât nu au reușit să o dărâme, iar astăzi, atunci când este secetă și apele lacului sunt mai joase, ruinele bisericii ies din apă. O altă biserică, cea ctitorită de Miron Barnovschi a fost totuși strămutată și poate fi admirată în satul Buhalnița care aparține comunei. În concluzie, odată cu această măreață realizare tehnică, populația Hangului a fost înjumătățită, ocupații tradiționale, cum a fost plutăritul, au fost părăsite, oameni au fost traumatizați, deznădăcinați. Localitatea nu a revenit nici acum la nivelul la care a fost înainte de construcția barajului.

Oamenii au rămas în continuare gospodari și generațiile noi încep să se bucure de vecinătatea lacului care este într-adevăr frumos, atrage turiști și mai are și pești. Probabil că aceste sate inundate au fost Ana aceluia Manole care a construit acest baraj. De acum încolo ori de câte ori voi vedea ceva frumos construit de om nu voi uita să mă întreb cine a plătit prețul acestei frumuseți.

CRINA BĂLAN BIRO – Școala Palanca

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

"CĂRȚILE, MAI APROAPE DE COPII"

„Cartea s-a așezat la răscrucea rostirii, învățându-ne să purtăm poverile gândului”, ea a reprezentat și reprezintă cea mai mare zestre a umanității, de aceea dezvoltarea și motivarea interesului pentru cărți și lectură a fost și este unul dintre principalele obiective ale Bibliotecii Hangu.

Promovarea cărților și a actului lecturii este o acțiune cu impact major asupra întregii comunități, dar mai ales asupra copiilor. Este una dintre cele mai importante investiții pe termen lung. Cu cât pasiunea pentru cărți și lectură se „naște” mai devreme, cu atât mai importante și mai durabile sunt efectele ei. Lectura joacă un rol decisiv în viața copiilor, este esențială și nimic nu o poate înlocui. Cărțile citite în copilărie rămân prezente în amintire aproape toată viața și influențează dezvoltarea ulterioară a copiilor. Toate activitățile care se desfășoară la bibliotecă au ca scop apropierea copiilor de cărți și a cărților de sufletul copiilor.

Biblioteca Hangu face parte din rețeaua **GROUP4YOUTH**, o inițiativă salutară a **Fundației „Mereu Aproape”**, rețea a cărei misiune specială este aceea *”de a sprijini, facilita și încuraja dezvoltarea de acțiuni și proiecte care să vizeze îmbunătățirea accesului copiilor și tinerilor la servicii educativ – culturale, creșterea gradului de implicare civică a acestora, precum și stimularea inițiativelor tinerilor”*. În acest context Fundația Mereu Aproape a lansat Programul de granturi **BOOKS4YOUTH**, prin care li se oferă câștigătorilor aplicanți câte 2000 de cărți - autori clasici ai literaturii române.

Biblioteca Hangu în parteneriat cu Asociația Culturală Hangu s-a înscris, alături de alte instituții și organizații nonguvernamentale, cu un proiect intitulat sugestiv **”Cărțile, mai aproape de copii”**, proiect desemnat câștigător.

Cărțile obținute prin materializarea acestui proiect vor fi oferite elevilor, ca premii pentru implicarea în activitățile cu caracter educativ sau cultural, desfășurate în cadrul bibliotecii, ca sprijin în procesul educațional pentru elevii clasei 0 și copiii defavorizați, dar și ca resurse în procesul de învățare și studiu pentru elevii Școlii Buhalnița.

Proiectul își propune derularea următoarelor activități:

”Cărți pentru iubitorii de carte” - premiarea câștigătorilor concursului **”Cartea – comoara fantastică din bibliotecă”**

”Puterea cuvântului scris” – premiarea corespondenților revistei locale **”Ecoul Hangului”**, **”Cărți pentru voluntari”** –

premierea voluntarilor Clubului **”Bibliofan”**, **”Cărți pentru păstrătorii de tradiții”** – premiarea elevilor implicați în

spectacolul de tradiții și obiceiuri de iarnă **”Am venit să vă urăm!”**, **”Cărți, pentru elevii excepționali”** – premiarea

utilizatorilor speciali ai bibliotecii, **”Cel mai fidel utilizator”**, **”Cel mai devotat voluntar”** și **”Cel mai bun fotograf”**, **”Cărțile mele”** – cărți oferite copiilor defavorizați

”Cărți pentru prietenii bibliotecii” – recompensarea elevilor clasei a III-a și a cadrului didactic, pentru

desfășurarea celor mai multe activități în cadrul bibliotecii, **”Cărțile din prima zi de școală”** – cărți oferite

elevilor claselor 0 și **Înființarea unui Centru de lectură cu denumirea **”Biblioteca noastră”**, la Școala Buhalnița.**

Bibliotecar, Liliana Pîntea

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Florile

Oare ce sunt florile?
Sunt ochii sau doar gândurile?
Sunt niște oameni cu sufletul curat?
Sau doar urmele unui copac uscat?

Ele sunt mici, sensibile, curate
Reflectă-n ele gânduri delicate.
Cresc repede, oriunde, ne-ncetat,
Dar pier la fel de repede, în locul necurat.

Florile sunt inimile unor oameni buni,
Ce s-au desprins de pe înalte culmi.
Ele sunt mâinile albe ale naturii,
Dar pot fi și mărire spre Creatorul lumii.

Finețea e aspectul pe care-l definesc.
Aduc rapid lumina pe chipul bătrânesc,
Răspândesc iubire în inimi împietrite
Șterg blând și lacrimile, din vorbe pribegite.

Sunt multe lucruri scumpe, ascuțite, rupte
Și le găsești oriunde, dar nu vor să te-ajute.
Nimic nu e ca floarea, gingașă și curată
Ce nu va îndrăzni să te-ntristeze vreodată.

Florile sunt zânele ce se trezesc în zori,
Florile sunt forțele ce țin departe nori.
Sunt nimfe ale ierbii cu multe rădăcini,
Sunt fiice ale lunii, care veghează străni.

Mirosul lor e cel mai scump parfum,
Miezul lor e poarta spre lumea fără fum.
Fiecare petală e-un infinit de ani,
Și fiecare frunză e mai presus de bani.

Aspectul unei flori, te poate des, șoca,
Însă finețea ei, pe veci te va schimba,
Fiindcă, ea e chipul cel mai frumos pictat
De mâinile Artistului ce-n lume le-a lăsat.

Protejați-mi florile, cu-atenție deplină,
Căci sunteți frați cu ele, cât ziua e deplină.
Iubiți-le, că sunt ale voastre idei
Și nu mi le rupeți, că nu stau pe alei.

Aduceți-le-n viețile oamenilor triști,
Pictați-le în ochii cei care sunt închiși.
Presărați-le-n adâncul sufletelor pale,
Iubiți-mi florile, căci ele sunt reale!

Ana Țifui, clasa a VIII-a, Școala
Buhalnița, prof. Dominte Teodora

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Vara

Trăirile și sentimentele pentru acest anotimp, devin, puțin câte puțin, tot mai puternice, iar visul tot mai real.

Enigma veșnică și frumusețea cuvântului "vara". .Acea perfecțiune a gândului: o noapte de vară, cu lună plină, cu mii de stele care ținuesc bolta înaltă a cerului și care se înlănțuie parcă în jurul astrului rece, într-un spectacol amețitor. Atunci începi să "guști" din vară, să te apropii de acest anotimp plin de lumină și căldură, să simți în suflet fascinația de nedescris a cântecelor ce răsună singure, a razelor soarelui jucându-se alene, cât e ziua de lungă, printre ramurile copacilor.

Vara, acest anotimp care face natura să tresară, care îi pune cireșe la urechi și îi umple brațele de flori, apoi aduce de lângă păduri, parfum de fân cosit și de muguri de brad și îl risipește peste întregul ținut. Vara, cu o singură adiere, mângâie luciul apei și lasă Ceahlăul să-și etaleze măreția în oglinda albastră a lacului.

Nicăieri vara nu e mai frumoasă.

Asavei Letiția, clasa a V-a, Școala Hangu

Simfonia verii

Vara pune ușor stăpânire pe gânduri, pe natură și suflete. Sub lumina soarelui de iunie, am senzația că pot dirija simfonia tainică a verii, urmărind tăcută cu privirea, un fluture cu aripi aurite care s-a așezat pentru o clipă, pe floarea unui crin, înălțându-se apoi ușor, spre cer. -Am urmărit zborul, spre cerul senin de vară – un poem sublim de albastru și lumină. Am coborât apoi ochii spre pământ, crinul singuratic domina, sub potopul luminii, splendoarea celorlalte flori din jur, aceste hieroglife ale îngerilor, în mii de culori și miresme. Gândul m-a dus repede la izvorul lin pe care îl văzusem de curând, coborând coline, șerpuiind printre mestecenii argintii, uitați parcă de timp, aici, pe pământ. Vara nu poate fi altceva decât un pictor perfect, iar tablourile ieșite de sub penelul acestui pictor sunt asemeni cântecelor aduse de dincolo de vreme, lăsate să ne bucure sufletul în acorduri care se cheamă unele pe altele. Vara face orice lucru să aibă culoare, fiecare sunet să răsună neîncetat și orice umbră, să aibă o poveste.

Copleșită de arome de fân cosit și de flori de tei, de picăturile de ploaie care nasc uneori curcubeie peste pădurile pe care le privește, cu semeție, Ceahlăul, care se tot oglindește în apele albastre ale lacului cât e ziua e lungă, așteptând soarele să se ducă la culcare și de visele închise în paginile cărților - prietenele mele de vacanță – trăiesc povestea acestui anotimp ca pe o formă dulce de a fi îmbrăsată.

Irimia Denisa Maria, clasa a V-a, Școala Hangu

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Ludoteca

Nu există altă cale spre zâmbete, bucurii, iubire și speranță și nici un drum mai special și mai încântător spre sufletul copiilor, decât cea mai frumoasă încăpere din Castelul lui Rapunzel, plină de jocuri, jucării și copii, numită "ludotecă".

Să vezi o lume, într-un bob de orez și un cer senin într-o floare de nu-mă-uita pare de neimaginat, așa cum pare de neimaginat Raiul copiilor din Biblioteca Hangu. Colțul de Rai învăluit în lumină și culoare, care ne fascinează și ne inspiră. Aici, în bibliotecă, ne scriem noi, singuri, poveștile copilăriei... Și, vă asigur, sunt cele mai fermecătoare povești...

Aici, cărțile, jucăriile și jocurile sunt prietene cu toți copiii care vin în castelul nostru mai colorat și mai luminos, decât în orice basm închipuit.. Împreună putem citi cuvintele scrise în cărți, dar putem să alcătuim noi cuvinte și abia atunci începe magia... Magia din ludotecă. Locul nostru de poveste, unde, ca în orice poveste, mereu avem parte de surprize și mereu avem câte ceva interesant de făcut. Aici devenim dintr-o dată importanți și responsabili, pentru că avem misiuni de îndeplinit și proiecte de realizat, aici devenim eroii propriilor noastre jocuri, aici facem repetiții și ne pregătim de spectacole, aici ne facem prieteni și lucrăm în echipe și tot aici suntem apreciați și răsplătiți.

Așa văd eu biblioteca... Castelul din povestea lui Rapunzel, unde citim, râdem, ne jucăm, muncim, învățăm să fim voluntari, unde inventăm lucruri, unde desenăm, unde modelăm și decupăm hârtie, aici unde copilăria noastră e adevărată, magică și plină de bucurii.

Asavei Letiția, clasa a V-a, Școala Hangu

Cartea

Cartea este o comoară, iar înțelepciunea este cheia ei. Fără cărți nu am avea nici trecut, nici viitor, iar prezentul ar fi sărac și trist. Sufierea de catifea a cărții, uitarea de sine pe care ți-o dăruiește, sunt povești pe care le trăiești fără să-ți dai seama. Dar sunt cele mai frumoase povești. Cartea este un fragment de suflet, ce plutește pretutindeni, regăsindu-se pe rafturile bibliotecii sau mereu aproape de oamenii adevărați care și-au făcut din cuvântul scris speranțe, vise, dorințe.

Cartea – acest univers infinit al cunoașterii ne acompaniază copilăria, adolescența, întreaga noastră existență, filele ei sunt aripile cu care ne înălțăm, iar cuvintele sunt văzduhul pe care îl străbatem cu nesaț, cuprinși de o mistică fantezie.

Cartea este cel mai bun prieten, mentorul care ne ajută să înțelegem viața, să înțelegem ce e bine și ce e rău, să ne înțelegem pe noi și să ne raportăm mereu la personajele pe care le întâlnim.

Cartea – un rod al geniilor, povestea izvorâtă din gânduri pline de culoare și lumină, așezând la picioarele noastre o lume întreagă, lumea fascinantă a cuvintelor care îmbrățișează întreg universul.

Irimia Maria Denisa, clasa a V-a, Școala Hangu

Strămutarea cimitirului, unul dintre cele mai dureroase momente trăite de hangani (1959)

